

ΙΖΟΛΙΝΑ Ή ΜΕΞΙΚΑΝΗ

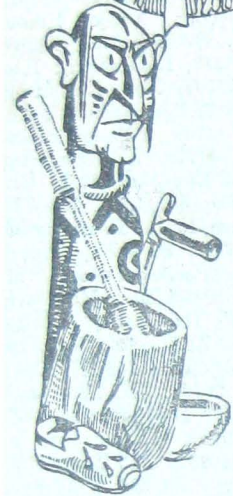
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ένας Ίνδος έφερε από τη σκηνή του άρχηγού τὸ μεγάλο τσιμπούκι τῶν συμβουλίων, τὸ άναψε στή φωτιά καί τὸ έδωσε στους πολεμιστάς, οί όποιοι θά συνεσκέπτοντο καί θ' άποφάσιζαν γιά τὸ ζήτημα πού τους άπασχολούσε.

Κάθε Κομάγχις πολεμιστής τραβούσε μιá ρουφηξιά άπ' τὸ τσιμπούκι αὐτό καί τὸ έδινε κατόπιν στὸν πλαγινό του.

“Από τή θέσι πού βρισκόμουν τά έθλεπα όλ' αὐτά καλά χωρίς νά με βλέπη κανείς. Παρακολουθούσα τους Ίνδους καί συγχρόνως έκύτταζα καί τήν Ίζολίνα. Τὸ πρόσωπο τῆς άγαπημένης μου ήταν, όπως είπα, κουρασμένο. αλλά εὐτυχώς δέν έφερε καμμιά πληγή, κανένα σημάδι. Αὐτὸ μ' άνακούφισε πολύ.

“Ο πιστός ύπηρέτης τῆς Ίζολίνας, ὁ Κύπριος, μού είχε πῆ ότι είχε δῆ αίμα στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας του. Φοβόμουν λοιπὸν ότι οί Μεξικανοί άντάρτες τῆν είχαν άκρωτηριάσει ἢ στιγματίσει, όπως καί τόσους άλλους δυστυχισμένους Μεξικανούς. Μά νά πού τὸ κακό αὐτὸ δέν είχε συμβῆ, άγνωστον έξ αίτίας πιουό έμποδίου.

“Ο κήρυκας τῶν Ίνδων σηκώθηκε τώρα ὀρθιος καί έφώνασε τρεῖς φορές, με δυνατή φωνή:

—“Ίσσου Ρόγιο! Ίσσου Ρόγιο! Ίσσου Ρόγιο!...

“Έκαλεῖτο ὁ Ίσπανικός Λύκος γιά νά μιλήση μπρός στους Ίνδους πολεμιστάς τὸ συμβουλίου.

“Ο Ίσσου Ρόγιο έκαμε ένα βῆμα έμπρός καί στάθηκε ὀρθιος, άπέναντι είκοσι Κομαγχών, περήφανος καί άγριος.

“Απόλυτη σιωπή άπλώθηκε γύρω.

“Όλοι περίμεναν νά τὸν άκούσουν.

“Ο Ίσσου Ρόγιο χαιρέτησε τά μέλη τὸ συμβουλίου καί άρχισε νά λήη με φωνή δυνατή:

—“Ερυθροί μαχηταί τὸ Ίετάν, άδελφοί μου! “Ό,τι έχω νά πῶ στὸ συμβούλιον δέν άπαιτεῖ καί πολλά λόγια. Ξέρετε ποιá εἶνε ἡ άπαίτησίς μου. “Απαίτῶ τήν Μεξικανή νέα, τήν κόρη αὐτῆς εἰδος, ὡς ιδιοκτησία μου. Ποιός θά τολμούσε ν' άμφισβήτησῆ τὸ δικαίό μου; Μαζὺ με τήν κόρη ζητῶ νά μου δοθῆ κι' ὁ Λευκός Ίππος τῶν Λειμώνων, τὸν όποῖον ἐγὼ ὁ ἴδιος έπιασα, μαζὺ με τήν νέα ποῦταν δεμένη άπάνω του... Αὐτῆ εἶνε ἡ άπαίτησίς μου, άδελφοί. Τί χρειάζονται τά περισσότερα λόγια; Σάς άφίνω συνεπῶς νά κρίνετε τῆς καρδιές σας στὸ δικαίον καί στή δικαιοσύνη. Δέν εἶνε άνάγκη νά σας θυμῶσω, άδελφοί, τὸν νόμο μας, ὁ όποιός λέγει ότι ἐκεῖνος πού αἰχμαλωτίζει κάποιον, έχει τὸ δικαίωμα νά τὸν κρατήσῃ καί νά τὸν κάνει ό,τι θέλει. Ναι, άδελφοί μου, αὐτὸς εἶν' ὁ νόμος τῆς φυλῆς σας, ἡ όποία εἶνε πλέον καί φυλή μου, άπ' τὸν καιρὸ πού ζῶ μαζὺ σας κι' εἶμαι κι' ἐγὼ ένας Κομάγχις...

Τά λόγια αὐτά τὸ Ίσπανικό Λύκου, συγκίνησαν τους Ίνδους πού τὸν άκουγαν κι' ένας ψιθυρὸς έπιδροκισμασίας άκούστηκε.

—“Ιετανοί, συνέχισε ὁ Ίσσου Ρόγιο, έχω τὸ δέρμα λευκό, αλλά ἡ καρδιά μου εἶνε ὁμοια με τῆς δικῆς σας καρδιῆς. Μοῦ κάνετε τήν τιμῆ νά με υιοθετήσετε, νά με δεχθῆτε στή φυλή σας, νά με άνακηρύξετε ένα τὸν άρχηγόν σας. Σάς έδωκα ποτὲ άφορμῆ νά μετανοήσετε γι' αὐτὸ πού κάματε γιά μένα, έπρόδωσα ποτὲ τήν έμπιστοσύνη σας;

—“Όχι, όχι, έφώνασαν ένθουσιωδῶς οί Ίνδοί άκροσταί τὸ

Ίσπανικό Λύκου.

—“Έχω λοιπόν, άδελφοί μου, έμπιστοσύνη σέ σας, έχω έμπιστοσύνη στήν κρίσι σας καί στή δίκαιη άπόφασί πού θά βγάλετε...

“Ένας γηραιός Ίνδος σηκώθηκε τώρα ὀρθιος καί στάθηκε μπρός στὸν Ίσσου Ρόγιο.

“Απόλυτη σιωπή έπεκράτησε γύρω.

—“Ακούσαμε όσα είπες ὡς τώρα, Ίσσου Ρόγιο, φώναξε ὁ γέρο Ίνδος. Τ' άκούσαμε με προσοχή καί τά έλάθαμε ύπ' ὄψιν μας. Πές μας ὅμως άκόμα: Που θασίζεις τήν άξίωσί σου νά ζητάς τήν λευκή κόρη καί τὸ λευκό ἄλλογο γιά λογαριασμό σου;

—“Θά σάς τὸ εἰπῶ άμέσως, έφώνασε άτάραχος ὁ Ίσσου Ρόγιο. Ζητῶ τήν λευκή κόρη καί τὸ λευκό ἄλλογο τῶν λειμώνων, γιατί ἐγὼ πρῶτος αἰχμαλώτισα κι' ἐκεῖνη κι' αὐτό. “Υπάρχει κανείς πού ν' άμφιβάλῃ γι' αὐτό; “Ο δικός μου θρόγγος έσφίξε πρῶτος τὸ λαιμό τὸ λευκό ἄλλογου. “Έγὼ πρῶτος τὸ σταμάτησα. Κι' έφ' ὅσον έπιασα τὸ ἄλλογο, μού άνήκει καί τὸ φορτίο του καί ἡ κόρη πού ήταν δεμένη στή ράχη του. “Ετσι λέει τουλάχιστον ὁ νόμος τῆς φυλῆς μας καί στὸν νόμο αὐτὸν θασίζομαι...

Μόλις τελείωσε τήν άγόρευσί του ὁ Ίσσου Ρόγιο, παραμέρισε λίγο καί στάθηκε ὀρθιος, με σταυρωμένα τά χέρια.

Σηκώθηκε τότε πάλι ὀρθιος ὁ άσπρομάλλης γηραιός Ίνδος κι' έκανε νόημα στὸν κήρυκα, ὁ όποιος άρχισε νά φωνάζῃ δυνατά, στρεφόμενος πρὸς ὅλες τῆς διευθυνσεις:

—Βακόνο!... Βακόνο!... Βακόνο!...

“Η κραυγές αὐτές μ' έκαναν ν' άνασκιρτήσω.

“Εμένα λοιπὸν έφώναζαν;

Τότε;... Τότε ήμουν ἐγὼ ὁ αντίπαλος τὸ Ίσσου Ρόγιο, ήμουν ἐγὼ ὁ Ίνδος πολεμιστής πού τὸ διαμφισθητοῦσε τήν Ίζολίνα ἢ μάλλον ήταν ὁ Κομάγχις αἰχμάλωτος, τὸν όποῖον... παρίστανα, τὸν όποῖου είχα πάρει τά ρουχα...

“Η άποκάλυψις αὐτῆ, τῆν όποία ποτὲ δέν φανταζόμουν καί καθόλου δέν περίμενα, με κατασάστισε.

“Η θέσις μου άρχισε νά γίνεται πιό κρίσιμη.

Τί θά συνέβαινε πλέον;

“Ο Κομάγχις κήρυξ έξακολουθοῦσε νά φωνάζῃ:

—Βακόνο!... Βακόνο!... Βακόνο!...

Μά κανείς δέν άπαντοῦσε στίς κραυγές αὐτές τὸ κήρυκος. Καί μόνον ἐγὼ ἐγνώριζα γιατί συνέβαινε αὐτό. Γιατί, άπλούστατα, ὁ Βακόνο θρισκόταν δεμένος στὸν κορμὸ ενός δέντρου, άρκετά μακριά από τὸ στρατόπεδο τῶν Ίνδων.

“Ο κήρυξ φώναξε μερικῆς άκόμα φορές καί σάπασε.

“Ψιθυρισμοί άκούστηκαν άπό τὸ μέρος τῶν Ερυθροδέρμων. “Όλοι ήσαν περιεργοί γι' αὐτὸ πού συνέβαινε καί κανένας δέν μπορούσε νά ἐξηγήσῃ τήν άπουσία τὸ γεναίου Κομάγχιου πολεμιστοῦ, σέ μιá τόσο σπουδαία γι' αὐτὸν περίσταση.

“Ετσι λοιπὸν θ' άφινε ὁ Βακόνο ελευθέρο τὸ έδαφος στὸν Ίσσου Ρόγιο; Θ' άφινε νά τὸ πάρῃ ὁ λευκός τήν ὠραία αἰχμάλωτο;...

Αὐτά σκεφτόντουσαν οί Ίνδοί κι' άποροῦσαν.

“Εξαφνα, από τήν σκηνή πού θρισκόταν άπέναντι στή φωτιά, ένας γέρο Ίνδος πρόβαλε. “Ο Ίνδος αὐτός θά ήταν ἐκατό τουλάχιστον έτών. “Από τὸ ντύσιμό του δέ φαινόταν ὡς ὁ άνώτατος άρχηγός

—“Επροχώρησε ἐκεῖ κάτω, πρὸς τά δένδρα, είπε ὁ Ίνδος.

